

[Indenrigsministeren]

det sundhedsstyrelsens opfattelse, at en sådan behandling ikke henhører under de ydelser, sygehusvæsenet er forpligtet til at yde, og derfor i givet fald må bekostes af patienten selv.

Indenrigsministeriet kan henholde sig til sundhedsstyrelsens udtalelse. Der henvises i øvrigt til socialministerens besvarelse af 14. februar 1984 af spørgsmål nr. S 14, hvoraf det fremgår, at der i henhold til bistandslovens § 58 kan ydes hjælp til ikke-indopererede brystproteser til kvinder, der mangler det ene eller begge bryster.

Spm. nr. S 145

Til *udenrigsministeren* (22/2 84) af:

Albrechtsen (VS):

»Hvad vil udenrigsministeren gøre for at hindre, at det sydafrikanske apartheidregime henretter Benjamin Moloise?«

Begrundelse

Ifølge de tilgængelige oplysninger er der akut risiko for, at det sydafrikanske apartheidregime er på vej til at hænge endnu et medlem af den sydafrikanske modstandsbevægelse, Benjamin Moloise, som den 6. juni 1983 blev dømt til døden og nægtet appel.

Der er nu kun én mulighed tilbage, nemlig at den sydafrikanske statspræsident benåder ham.

Benjamin Moloise blev dømt for at have dræbt en politimand, der havde været medvirkende til, at tre frihedskæmpere i juni 1983 blev henrettet.

Som »bevis« mod Benjamin Moloise kunne regimet kun støtte sig på en enkelt, unavngiven kvindes vidneudsagn, sandsynligvis afgivet under truslen om straf, idet vidner kan idømmes op til fem års fængsel for at nægte at vidne.

Sagen om Benjamin Moloises liv kræver en hurtig indsats. Regimet har for at hindre protester mod henrettelserne besluttet, at disse skal gennemføres i hemmelighed.

Dette modbydelige regimes forbrydelser må standses, og den danske stat bør straks gøre alt for at hindre, at Moloise bliver hængt.

Oplysninger vedrørende disse forhold kan indhentes hos SATIS, c/o 13 Mandela Street, London NW1 ODW, tlf. 01-387-7966.

Svar (6/3 84):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Den danske regering har i flere tilsvarende tilfælde rettet henvendelse til Sydafrika for på humanitært grundlag at anmode om, at en stadfæstet dødsdom ikke blev eksekveret. Disse henvendelser er foretaget af regeringen alene eller sammen med andre lande.

Som oftest finder sådanne henvendelser sted i fortrolighed på grund af risikoen for, at de ellers ville virke mod deres hensigt.

Regeringen har også i det foreliggende tilfælde fulgt denne linie.

Spm. nr. S 146

Til *landbrugsministeren* (29/2 84) af:

Gade (SF):

»Mener ministeren – på linje med svaret fra landbrugsministeriet den 14. juli 1981 til rigsrevisionen – at det fortsat er sådan, at det ikke er muligt at give et entydigt svar på spørgsmålet om ejendomsretten til interventionslagrene i Danmark?«

Begrundelse

Det fremgår af statsrevisorernes beretning nr. 18, 1981, at landbrugsministeriet i et brev af 14. juli 1981 har redegjort for, at man ikke anser det for muligt at give et entydigt svar på spørgsmålet om ejendomsretten til interventionslagre. Det fremgår ligeledes, at rigsrevisionen deler denne opfattelse.

På baggrund af en række aktuelle udtalelser fra landbrugsministeren om ejendomsretten til lagrene – senest i svar i folketingets spørgetid til Steen Gade – vil det efter spørgerens opfattelse være rigtigt at få præciseret landbrugsministerens opfattelse af ejendomsforholdene til interventionslagrene.

Svar (12/3 84):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Det er stadig min opfattelse, at det ikke er muligt at give et entydigt svar på spørgsmålet om ejendomsretten til interventionslagrene, og det har jeg senest givet udtryk for i min skrivelse af 22. juli 1983 til statsrevisoratet, hvori jeg fremsatte mine bemærkninger til den i begrundelsen nævnte beretning nr. 18/1981 om en undersøgelse af interventions-